

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๕๕

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00055

๕๕...

แม่ชีเจียนพานางสาวสัมปอຍมาขอขึ้นกรรมฐานที่กุฏิท่านพระครูตอนห้าโมงเย็น เมื่ออยู่ในชุดนุ่งขาวห่มขาว หน้าตาที่ซีดเซียวเพราะถูกโรคภัยรุมเร้า ดุติขึ้น ขอกรรมฐานเสร็จ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงพูดขึ้นว่า

“เอาละ ประเดี้ยวกลับไปสำนักชี ให้เขาสอนเดินจงกรมและนั่งสมาธิให้ แม่ชีต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษหน่อยนะ เขาป่วยหนักและมีทุกขเวทนามาก บางครั้งอาจหยุดหึงดูจนเจียว แม่ชีต้องเข้าใจ อย่าไปโกรธเคืองเขา เพราะคนที่กำลังป่วยเป็นอย่างนี้ทุกคน เข้าใจหรือเปล่า”

“เข้าใจจะหลวงพ่อกัน ฉันจะดูแลให้ดีที่สุด และจะคิดว่าเขาก็เหมือนกับลูกหลานของฉันคนหนึ่ง” แม่ชีเจียนรับคำแข็งขัน

“ดีแล้ว นึกว่าสร้างบารมีให้ตัวเอง ด้วยการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ สัมปอຍเอ็งกราบแม่ชีเขาเสียซี ผากเนื้อผากตัวไว้ เพราะเขาจะช่วยดูแลเอ็ง แล้วก็พยายามสงบสติอารมณ์เสียบ้าง เวลาปวดมาก ๆ ก็ให้อดทน อย่าไปเที่ยวอาละวาดระรานคนอื่นเขาละ” ท่านกำชับไว้ก่อน หญิงสาวก้มลงกราบแม่ชีหนึ่งครั้ง

“ดีแล้ว เอาละ เดี๋ยวจะให้ยาไปกิน นี้นะยาแก้มะเร็ง เอาชงดื่มต่างน้ำ ถ้าเอ็งหิวน้ำก็ให้ดื่มยานี้แทน ชงเหมือนชงชานั่นแหละ รสชาติมันขมและเผื่อน แต่เอ็งก็ต้องฝืนใจดื่มให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ยานี้จะเข้าไปขับเลือด ขับหนองและของเน่าของเสียออกมา”

“ขับหนองด้วยหรือเปล่าจ๊ะ หลวงพ่อ” หล่อนถาม

“ด้วยสิ พอมันถูกยาเข้าไป มันก็จะอยู่ไม่ได้”

“มันจะตายใช่ไหมจ๊ะ แล้วหลวงพ่อกันบาปหรือจ๊ะ”

“บาปสิ ถ้ามันตาย ข้าบาปแน่ ๆ แต่มันไม่ตายหรอก เมื่ออยู่ไม่ได้ มันก็จะพากันหาทางออกมาเอง ไม่ต้องห่วง ถ้าเอ็งอยากหายเร็ว ๆ ก็ต้องขยันกินยาแล้วก็จะหาย ข้ารักษาหายมาหลายรายแล้ว ด้วยยานี้”

“แล้วที่ตาย มีไหมจ๊ะ” หญิงสาวถามอีก

“มี ทำไม่จะไม่มี” ท่านตอบตามตรง

“ว่า มันน่าจะตายก็ได้” หล่อนรู้สึกใจหดหู่ขึ้นมาอีก

“ใช่ ถ้าเอ็งไม่ยอมกินยา เอ็งตายแน่ ๆ เพราะคนที่เขาตายนั้น ไม่ใช่เพราะยาไม่ดี แต่เพราะเขาไม่ยอมกินยา ไม่สามารถฝืนใจตัวเอง เพราะเคยชินแต่กับรสที่หน้าปรารถนา น่าพอใจ พอมาเจอรสชาตินี้เข้า เลยทนไม่ได้”

“รสชาติมันร้ายกาจมาเลยแหละหนู ขนาดลุงเคยกินยาขมมาหลายขนาน ก็ยังไม่ได้ครึ่งของยานี้ หนูลองชิมดูก็ได้” อาจารย์ชิตพูดพร้อมกับส่งถ้วยบรรจุน้ำสีน้ำตาลแกมเหลือง คล้ายกับสีของน้ำชาให้หล่อน

“ขอบใจจ๊ะ” หญิงสาวรับถ้วยพลาบกล่าวคำขอบใจ ท่านพระครูจึงถือโอกาสสอนว่า “พูดกับคนที่อาวุโสกว่าต้องว่า “ขอบคุณ” ส่วน “ขอบใจ” นั้นใช้กับเพื่อนหรือคนที่อายุน้อยกว่า จำไว้ ทีหลังจะได้พูดได้ถูกต้อง”

“จ๊ะ มันฉันพูดใหม่ให้ถูกต้องก็ได้” หล่อนหันไปทางอาจารย์ชิตพูดใหม่ว่า “ขอบคุณจ๊ะ” แล้วจึงยกถ้วยยาขึ้นดื่ม เพียงลิ้นสัมผัส หล่อนก็รีบวางแล้ววิ่งออกไปบ้านทั้งที่หน้ากุฏิ กระนั้นก็ยังรู้สึกว่ารสขมติดปากติดลิ้นอยู่ ท่านพระครูจึงว่า

“นั่นไง เต็มปากก็ได้ตายอีกคนหรอก”

“โอ๊ย หลวงพ่อ ทำไมมันขมร้ายกาจอย่างนี้ ไม่กินยาไม่ได้หรือจะ ปฏิบัติกรรมฐานอย่างเดียวได้ไหม” หล่อนขอต่อรอง

“ก็ในเมื่อยา เอ็งยังกินไม่ได้ แล้วเอ็งจะไปปฏิบัติได้ยังไง เพราะการปฏิบัติกรรมฐานเพื่อแก้กรรมนั้น มันทุกข์ทรมานยิ่งกว่ากินยาขมหลายเท่าหน้ก ไม่ใช่ปฏิบัติจิ้ม ๆ จำ ๆ แล้วจะแก้กรรมได้ ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันเชียวละ ท่านเจ้าของกุฏิชี้แจง

นี่ก็แปลว่าฉันต้องทนปวดหน้าอก ทนกินยา แล้วยังต้องทนปฏิบัติกรรมฐานอีก ทำไมมันหนักหนาสาหัสอย่างนี้ล่ะจะหลวงพ่อ” สตรีวัยยี่สิบเศษนี้ก้อ

“เอ็งจะได้เข็ดหลาบยังงีละ ทีหลังจะได้ไม่ก่อกรรมทำเวรอีก เอาเถอะกลับไปได้แล้ว แม่ชีช่วยเป็นหูเป็นตาแทนด้วยนะ” ท่านฝากฝังกับแม่ชีเจียนอีกครั้ง

“จ้ะ หลวงพ่ออย่าได้เป็นห่วงเลย ฉันจะดูแลอย่างดีที่สุด หากมีอะไรเหลือปากว่าแรงก็จะมาราบเรียนให้หลวงพ่อราบ ฉันลาละจ้ะ” แม่ชีกราบท่านเจ้าของกุฏิสามครั้ง แล้วชวนนางสาวสัมป่อยกลับสำนักชี หญิงสาวกราบท่านพระครูและกำลังจะลุกตามแม่ชีออกไป ก็พอดีกับท่านเจ้าของกุฏิถามขึ้นว่า

“สัมป่อยบ้านเืองอยู่ติดกับบ้านตาวนไม่ใช่หรือ แกเป็นยังงัยบ้าง” ท่านถามถึงเพื่อนบ้านของนางสาวสัมป่อย

“เห็นว่าป่วยมานานแล้วจ้ะ ไอ้ฉันก็ไม่ได้ไปเยี่ยม เพราะลำพังตัวเองก็จะเอาไม่รอด ลูกสาวแกลคนที่ เป็นเพื่อนกับฉัน บอกว่าเอาไปอยู่โรงพยาบาลเป็นเดือนก็ไม่หาย แล้วแกก็รีบเร้าให้ลูกพากลับบ้าน”

“อ้อ ยังงั้นหรือหรือ แกป่วยเป็นอะไรละ”

“ก็โรคคนแก่นั้นแหละจ้ะหลวงพ่อ สงสัยอีกไม่นานคงต้องกลับบ้านเก่า นี่ฉันไม่ได้แข่งนะ” หล่อนรีบออกตัว

“เอาละ ๆ ไปได้แล้ว ประเดี๋ยวข้าเห็นจะต้องไปเยี่ยมแกสักหน่อย เรือข้ามฟากยังมีใช้ไหม”

“มีจ้ะ ทุ่มหนึ่งถึงจะหมด นิมนต์หลวงพ่อรีบไปเถอะจ้ะ”

“ถ้ายังงั้น โยมปฏิบัติไปก่อนนะ อาตมาจะไปเยี่ยมไข้เขาสักหน่อย เดี่ยวกลับมาจะเล่าอะไรให้ฟัง” ท่านบอกอาจารย์ชิต

“ครับ นิมนต์หลวงพ่อก็คงครับ” อาจารย์ชิตว่า รู้สึกดีใจที่จะได้ฟังท่าน “เล่าอะไร”

“สมชาย ขุนทอง หายกันไปไหนหมดละ” ท่านถามหาลูกศิษย์และหลานชาย นายขุนทองกำลังอ่านหนังสือการ์ตูนอยู่ในห้อง ได้ยินท่านเรียกจึงออกมา

“หลวงลุงมีอะไรจะใช้หนูหรืออะ”

“สมชายไปไหนเสียละ”

“โน่นแหละอะ บ้านเหนือโน่น” เขาชี้มือประกอบ

“ถ้าอย่างนั้น เ็งไปเตรียมของเยี่ยมคนป่วยมาหนึ่งชุด จัดใส่ถาดมาให้เรียบร้อย แล้วก็หาของเปลามาหนึ่งซอง” ท่านสั่ง นายขุนทองจึงหายเข้าไปในห้องอีกครั้ง ประเดี๋ยวหนึ่งก็ถือถาดพลาสติกออกมา ในถาดมีโอวัลตินขนาดกลางหนึ่งกระป๋อง นมข้นตราหมีสามกระป๋องและนมสดอีกหนึ่งโหล ซองเปล่าสีขาววางอยู่บนกระป๋องโอวัลติน ท่านพระครูหยิบธนบัตรใบละร้อยจากย่าม ส่งให้เขาสองใบ

“เอาใส่ในซองนั้น แล้วถือถาดตามเข้ามา โยมเฝ้ากุฏิไปก่อนนะ ถ้ามีใครมาก็ช่วยบอก ว่า อาตมาไปเยี่ยมไข้ฝั่งโน้น อีกสองชั่วโมงจะกลับ” ท่านสั่งอาจารย์ชิตแล้วจึงเดินนำไปยังท่า หน้า โดยมีนายขุนทองเดินตาม

ท่านพระครูออกไปไปถึงสิบนาทีก็นุรุชวัยสี่สิบเศษก็เข้ามาถามหาท่าน อาจารย์ชิตบอกเขาตามที่ท่านเจ้าของกุฏิสั่ง และแอบสังเกตว่าดวงตาของบุรุษนั้นแดงช้ำเหมือนคนที่ผ่านการร้องไห้มาอย่างหนัก จึงพูดขึ้นว่า

“ดูท่าทางคุณคงมีทุกข์ ระหว่างที่รอหลวงพ่อก็หากมีอะไรที่ผมพอจะช่วยได้ ก็อย่าเกรงใจนะครับ” เขาเสนาอวดัว เมื่อมีคนมาแสดงความเห็นอกเห็นใจ บุรุษนั้นก็ร้องไห้เหมือนเด็ก ๆ พลังรำพึงรำพัน

“ขอบคุณครับ ไม่มีใครช่วยผมได้ ผมมันคนเลย ผมมันไอ้ฆาตกร ต้องตกนรกหมกไหม้” แล้วเขาก็ตื้ออกซกหัวตัวเอง ต่อหน้าบุรุษสูงวัย

“อย่าทำร้ายตัวเองอย่างนั้นเลยครับ ผมเชื่อว่าหลวงพ่อก็ช่วยคุณได้ ท่านมีเมตตาจิตสูง ช่วยให้เห็นทุกข์มามากต่อมาก ผมว่าคุณใจเย็นไว้ก่อนดีกว่า”

ผู้มาใหม่หยุดทำร้ายตัวเองเพราะรู้สึกเจ็บ นึกโกรธตัวเองอยู่คราตรัน ทุกข์ใจก็สุดทธานทนแล้ว ยังต้องมาบีบอัดทุกข์กายเพิ่มขึ้นไปอีก

เมื่อบุรุษนั้นหยุดร้องไห้ อาจารย์ชิตจึงถามขึ้นว่า

“ขอประทานโทษ คุณมาจากไหนหรือครับ”

“จากเพชรบูรณ์ครับ ผมขับรถมา”

“บ้านอยู่ที่นั่นหรือครับ” เขาถามอีก การได้พูดได้คุยทำให้รู้สึกเปล็ดเปล็นจนสามารถลืมความเจ็บปวดไปได้บ้าง”

“เปล่าครับ ขอโทษนะครับ กรุณาอย่าถามว่าผมไปทำอะไรที่นั่น เพราะประเด็นผมก็มีอันต้องร้องไห้อีก” บุรุษนั้นขอร้อง ผู้อาวุโสจึงจำต้องนิ่ง ขณะเดียวกันก็คิดว่า บุรุษผู้นี้คงจะได้รับความสะเทือนใจอะไรสักอย่าง มาจากจังหวัดนั้น เจียบกันไปพักหนึ่ง ผู้มาใหม่จึงถามขึ้นว่า

“คุณได้กลิ่นอะไรหรือเปล่าครับ คล้าย ๆ กลิ่นเน่าของสุนัข หรือว่ามีหนูตายอยู่แถวนี้ ผมได้กลิ่นตั้งแต่ตอนเข้ามาโน้นแล้ว” เขาทำจุมุกพูดพิตพลางก้มลงมองที่ได้อาสนะเพื่อค้นหา

“อย่าหาเลยครับ แถวนี้ไม่มีหนูตาย ผมรับรองได้” อาจารย์ชิตว่า

“คุณไม่ได้กลิ่นบ้างหรือ เหม็นออกอย่างนั้น” ผู้มาใหม่ถามอีก

“ได้ซีครับแต่ผมชินกับมันเสียแล้ว นี่ไงครับที่มาของกลิ่น” เขาชี้แผลตรงคอบริเวณใต้
กอกหูข้างขวา บุรุษนั้นจึงรีบกล่าวคำขอโทษ

“ผมต้องขอประทานโทษนะครับ ที่พูดในสิ่งที่อาจทำให้คุณสะเทือนใจ เป็นอะไรหรือ
ครับ”

“มะเร็งต่อมน้ำเหลือง ก่อนหน้านี้ผมรู้สึกหมดอาลัยในชีวิต แต่พอมาพบหลวงพ่อกลับ
กลับมีความหวังขึ้น ท่านบอกว่า ผมมีโอกาสหายถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์”

“ครับ ผมขอแสดงความยินดี แต่ถึงอย่างไรก็ต้องขอโทษที่พูดไปเมื่อตะกี้ กรุณา
โทษให้ผมด้วย”

“อย่าเก็บมาเป็นอารมณ์เลยครับ ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณดี แล้วแผลของผมมันก็
เหมือนอย่างที่ว่าคุณมาจริง ๆ อย่าวว่าแต่คนอื่นเลย แม้ลูกเมียเขาก็ยังรังเกียจผม ถึงเขาไม่
แสดงออกมานอกหน้านอกตา แต่ผมก็รู้ ตอนมาที่นี่ใหม่ ๆ ลูกศิษย์วัดเขาก็แสดงกิริยา
รังเกียจ แต่หลังจากที่หลวงพ่อกำหนดบวช พวกเขาก็ปฏิบัติต่อผมดีขึ้น ผมเป็นหนี้บุญคุณ
หลวงพ่อกำนานมากเลยครับ

ผมรู้ว่า ท่านก็ต้องหมั่นกลิ่นเน่าจากแผลของผม แต่ท่านก็ได้แสดงอาการรังเกียจ
ทั้งที่ผมก็เป็นคนแปลกหน้าสำหรับท่าน ในโลกนี้จะหาใครที่มีจิตเปี่ยมด้วยเมตตาเช่นท่าน ไม่มี
อีกแล้ว ไม่มีจริง ๆ”

“คุณไม่เคยรู้จักกับท่านมาก่อนหรือครับ”

“ไม่เคยครับ ผมได้รับคำแนะนำจากเพื่อน ก็เสียงมายังงั้นเอง ไม่นึกว่าจะมาได้รับความ
เมตตามากมายถึงปานนี้ นี่ผมก็ตั้งใจไว้ว่าเมื่อหายก็จะบวชตลอดชีวิต” ผู้อาวุโสพูด
อย่างมุ่งมั่น

“ครับ ผมขออนุโมทนา แล้วขอให้หายโดยเร็ว” ผู้มาใหม่แสดงมุทิตาจิต

“คุยกันมาตั้งนาน ผมยังไม่ทราบเลยว่าคุณชื่ออะไร ส่วนผมชื่อชิต เคยเป็นอาจารย์
สอนที่วิทยาลัยเกษตรกรรม จังหวัดเชียงใหม่ แต่ได้ลาออกมาห้าปีแล้ว หลังจากที่รู้ว่าเป็น
มะเร็งต่อมน้ำเหลือง” อาจารย์ชิตแนะนำตัวเอง

“ผมชื่อจรินทร์ครับ เป็นวิศวกร” ผู้มาใหม่พูดสั้น ๆ เขารู้สึกว่า กลิ่นเน่าที่รุนแรงจน
แทบไม่อยากจะหายใจเข้า จึงพยายามที่จะหายใจออกเพียงอย่างเดียว หากก็ทำอยู่ได้ไม่
นานเพราะมันผิดธรรมชาติ ในที่สุดจึงออกอุบายว่า “ผมยังไม่ได้ทานมื้อกลางวันเลย ชักหัว
เสียแล้ว เห็นจะต้องไปหาอะไรรองท้องสักหน่อย ขออนุญาตนะครับ” พูดจบก็ลุกเดินออกไป

ทางโรงครัว ค่อยหายใจโล่งอกเมื่อห่างรัศมีของกุฏิออกมา เขาเดินเรื่อย ๆ ไปจนถึงโรงครัว หากมิได้แวะเข้าไป ความทุกข์ที่กำลังได้รับมันหนักหน่วงเสียจนไม่รู้สึกริว บรูซวัยสี่สิบเศษ เดินไปจนถึงศาลาท่าน้ำ แล้วก็เลยถือโอกาสนั่งคอยท่านพระครูอยู่ ณ ที่นั้น

ช่วงเวลาแห่งการรอคอย นายจรินทร์รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังตกอยู่ในห้วงอเวจี มันร้อนรุ่มก่อกมลัดดีดัดขัดข้อง จนสุดจะพรรณนา นับตั้งแต่จำความได้กระทั่งอายุย่างเข้าปีที่สิบสาม ก็ยังไม่เคยมีความทุกข์ครั้งใดหนักหนาสาหัสเท่าครั้งนี้ เมื่อได้อยู่คนเดียว ภาพเหตุการณ์สยดสยองที่เกิดขึ้นเมื่อเวลาสิบเอ็ดนาฬิกา ได้กลับเข้ามาสู่ห้วงความคิดอีกครั้ง เขาเห็นร่างของพระอาจารย์สุวินที่นอนจมกองเลือด เพราะน้ำมือของเขา ท่ามกลางความตะลึงงันของบรรดาพระภิกษุและแม่ชีในวัด มันเกิดขึ้นและเป็นไปอย่างรวดเร็วราวกับลมพัดผ่าน แล้วเขาก็กลายเป็นฆาตกรโดยมิได้เจตนา

“อ๊วย ทนไม่ไหวแล้ว” เขาตะโกนและยกมือทั้งสองขึ้นปิดหน้า เพราะไม่ต้องการจะเห็นภาพนั้น ทว่ายิ่งปิดก็ยิ่งดูเหมือนว่ามันชัดเจนมากขึ้น จนเขามองจากหนึ่ง ณ ที่นั้นได้ จึงลุกขึ้นเดินกลับไปยังกุฏิ คิดว่าทนเหม็นกลิ่นเน่า ก็ยังดีกว่ามาทนอยู่กับความทุกข์ทรมานเช่นนี้

บรูซวัยสี่สิบเศษเดินกลับมาที่กุฏิอีกครั้ง คิดว่าจะมาพูดคุยกับบรูซสูงวัย เพื่อคลายความกลัดกลุ้ม ครั้นมาถึงก็เห็นฝายนั่นกำลังเดินจงกรมอยู่อย่างชะมัดเขม้น จึงคิดที่จะทำเช่นนั้นบ้าง

นายจรินทร์เคยมาเข้ากรรมฐานที่วัดแห่งนี้เมื่อหลายปีมาแล้ว หลังจากนั้นก็ได้ฝากเนื้อฝากตัวเป็นลูกศิษย์ของท่านพระครู และได้รับความเมตตาช่วยเหลือจากท่านหลายอย่างหลายประการ สามปีเต็ม ๆ ที่เขาขบถไป ๆ มา ๆ ระหว่างสิงห์บุรีกับกรุงเทพฯ โดยมีรู้จักเหน็ดเหนื่อยหรือแม้แต่เปื้อนหนาย แล้วอยู่ ๆ ก็เหมือนมีกรรมบันดาลให้เขาต้องเห็นห่างจากท่าน เพียงได้รู้จักกับพระอาจารย์สุวิน เขาก็เริ่ม “แปรพักตร์” จากท่านพระครูเจริญ ไปหลงติดใน “อิทธิปาฏิหาริย์” ของพระอาจารย์สุวิน

ดังนั้นแทนที่จะขบถมาสิงห์บุรีเขาก็ไปเพชรบูรณ์แทน แล้วก็ไปได้ทุกอาทิตย์ จนไม่เป็นอันทำการทำงานเพราะใจจดจ่อรอให้ถึงวันศุกร์ ภรรยาเขาเคยสะกดรอยตาม ด้วยคิดว่าเขาคงไปมี “ผู้หญิง” ซุกซ่อนไว้ที่นั่น ครั้นเห็นว่าไปหาพระจริง หล่อนก็เลิกตาม กระนั้นก็ยังค่อนข้างกระแนะกระแหนเขาว่า “หลงพระ” ยิ่งกว่าหลงผู้หญิง

ปีที่แล้วนี่เอง ที่ไม่ได้ไปหาท่าน เพราะทางราชการส่งเขาไปดูงานที่ประเทศสหรัฐอเมริกา และเพิ่งบินมาถึงเมื่อวานตอนเย็น พอตีห้าของวันรุ่งขึ้น เขาก็ขบถบึ่งไป

เพชรบูรณ์ ด้วยความระลึกรู้ถึงพระภิกษุรูปนั้น มิได้คาดฝันว่าจะมากลายเป็นฆาตกรไปในที่สุด คิดมาถึงตอนนี้เขาอยากจะตะโกนออกมาดัง ๆ เพื่อระบายความกลัดกลุ้ม หากก็ต้องยับยั้งสติอารมณ์เอาไว้ เพราะเกรงใจคนที่กำลังเดินทางอยู่ข้าง ๆ

บุรุษวัยสี่สิบเศษเริ่มต้นเดินทางบ้าง ตั้งใจว่าจะเดินทางไปจนกว่าท่านพระครูจะกลับ อาจารย์ชิตนี่ก่อนุโมนาเมื่อเห็นผู้มาใหม่เดินทาง เพราะนั่นเป็นวิธีเดียวที่จะทำให้จิตใจเขาสงบลงได้บ้าง บุรุษสูงวัยเริ่มจะมองเห็นความจริงของชีวิต ว่าล้วนแล้วแต่เป็นทุกข์ซึ่งแม้จะมาในรูปแบบต่าง ๆ กัน หากก็สรุปลงด้วยทุกข์เหมือนกันหมด เหตุนี้กระมัง พระพุทธองค์จึงตรัสสอนว่า “ชีวิตเป็นทุกข์”

ท่านพระครูกลับมาถึงกุฏิ เมื่อเวลาทุ่มครึ่ง ทันทีที่เห็นท่านเดินเข้ามา นายจรินทร์ก็เฝ้าเข้าไปกราบที่เท้าท่าน แล้วชบหน้าร้องให้อยู่ตรงนั้น เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง มิได้พูดว่าอะไร หากยื่นกัมหนำหนึ่งดูเขาร้องไห้ อาจารย์ชิตกำลังจะนั่งสมาธิ ก็เลยมีอันไม่ได้นั่งเพราะอยากรู้เรื่องราวและสาเหตุแห่งทุกข์ของบุรุษนั้น

“หลวงพ่อกับ ช่วยผมด้วย ช่วยผมด้วย” นายจรินทร์คร่ำครวญ

“ได้ข่าวว่าไปทำงานที่เมืองนอกไม่ใช่หรือ กลับมาเมื่อไหร่ล่ะ” ท่านเจ้าของกุฏิถามด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมด้วยเมตตา

“เมื่อเย็นวานนี้เองครับ” บุรุษวัยสี่สิบเศษเงยหน้าขึ้นตอบ ครั้นเห็นว่าเป็นการไม่สมควรที่จะให้ท่านยืนพูดกับเขาอย่างนั้น จึงถอยออกมาแล้วนิมนต์ท่านเข้าไปนั่งที่อาสนะ นายขุนทองจัดการชงกาแฟมาบริการแขกโดยไม่ตั้งอโรให้ท่านสั่ง

“โยมผู้หญิงไม่ได้มาด้วยหรือ” ท่านถามถึงภรรยา นายจรินทร์

“ไม่ได้มาครับ ผมมาคนเดียวมาจากเพชรบูรณ์” แล้วเขาก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น

“อ้อ ท่านพระครูรับรู้แล้วมิได้ถามอะไรอีก นายจรินทร์ใช้หลังมือปาดน้ำตาแล้วพูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อกับ ผมเป็นผู้ร้ายฆ่าคนตาย ผมฆ่าพระตายครับ” พูดจบก็ร้องไห้ต่อ ท่านพระครูจึงปลอบเขาว่า

“ทำใจดี ๆ เข้าไว้ ไม่ต้องกลัว มาวัดนี้แล้วต้องกล้าหาญ อาตมาชอบคนกล้าหาญ เราต้องกล้าเผชิญกับทุกสิ่ง ไม่ว่าจะดีหรือร้าย เอาละ ตั้งสติให้ดี หายใจลึก ๆ แล้วเล่าไปว่า เกิดอะไรขึ้น” นายจรินทร์คิดว่าท่านคงจะตกใจและตำหนิเขา แต่เมื่อมิได้เป็นเช่นนั้น ก็ใจชื้นขึ้น จึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ท่านฟัง อาจารย์ชิตกับนายขุนทองก็นั่งฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ

“เรื่องมันเกิดขึ้นวันนี้เองครับ คือผมขับรถไปเพชรบูรณ์ตอนตีห้า เพื่อจะไปกราบ เยี่ยมพระอาจารย์สุวิน ไปถึงสิบเอ็ดโมงเศษ ๆ ก็ตรงไปที่กุฏิของท่าน แม่ชีปราณีบอกผมว่า ท่านเข้าสมาบัติอยู่ในถ้ำน้ำบึงบนภูเขามาสามเดือนแล้ว ห้ามใครไปรบกวน กำหนดท่านจะ ออกจากสมาบัติวันที่ ๑ มีนาคม ซึ่งครบสามเดือนพอดี ผมก็ถามแม่ชีว่า ทำไมท่านต้องเขานาน ขนาดนั้น ก็ได้รับคำตอบว่าเพื่อสะเดาะเคราะห์และต่ออายุ หากไม่ทำเช่นนั้น ท่านจะต้อง มรณภาพภายในมกราคม ๒๕๑๗ ผมก็ไม่เชื่อที่แม่ชีเล่า เพราะเคยได้ยินมาว่าพระสามารถ จะเข้าสมาบัติได้อย่างมากต้องไม่เกินเจ็ดวัน ไซ้ไหมครับ” เขาถามท่านเจ้าของกุฏิ

“มันคนละอย่างกัน สมาบัติมีสองประเภท คือ ผลสมาบัติ และ นิโรธสมาบัติ อย่างแรก เข้าเป็นปีก็ได้ แต่อย่างหลังคือนิโรธสมาบัติ หรือชื่อเต็มว่า สัญญาเวทียตนิโรธสมาบัติ เพราะ เป็นสมาบัติที่ดับสัญญาและเวทนา อันนี้เข้าได้อย่างมากไม่เกินเจ็ดวัน” ท่านพระครูถือโอกาส อธิบาย พร้อมทั้งยกตัวอย่างว่า

“หลวงพ่อดังหนึ่ง อยู่ที่จังหวัดลำปาง ท่านคุ้นเคยกับอาตมาดี องค์กรนี้ท่านเข้าผล สมาบัติครั้งหนึ่ง ๆ นานเป็นปี ลูกศิษย์ลูกหามาเยี่ยมก็เลยต้องผัดหวังไปตาม ๆ กัน”

“หลวงลุงน่าจะทำอย่างนั้นบ้างนะจะ จะได้ไม่ต้องรับแขก หนูจะได้ไม่เหนื่อย” นาย ขุนทองพูดขึ้น

“ข้าก็อยากจะทำเหมือนกันแหละแต่ทำไม่ได้ เพราะยังไม่หมดหน้าที่ต้องใช้กรรมญาติ โยมเขาให้หมดเสียก่อน” ท่านบอกหลานชาย

“อ้อ เหนื่อยซะ แล้วจวนหมดหรือยังล่ะคะ”

“อีกสี่ห้าปี เอาละ เอ็งเลิกถามได้แล้ว ข้าจะฟังโยมเขาเล่าต่อ” นายจรินทร์จึงเล่าต่อไป ว่า

“ระหว่างที่แม่ชีเขาสาละวนอยู่กับการจัดอาหารถวายเพลพระ ผมจึงแอบขึ้นไปบนเขา แล้วก็เข้าไปในถ้ำ ก็เห็นพระอาจารย์สุวินท่านนอนหลับอยู่ในมุ้ง ผมจึงเข้าไปดูใกล้ ๆ ก็พบ กระดาษแผ่นหนึ่งเขียนไว้ที่ข้างมุ้ง เป็นลายมือของท่านเอง เขียนสั้นไว้ว่า “เจริญพรญาติโยม ทั้งหลาย อาตมาภาพจะไปเที่ยวป่าหิมพานต์สักสามเดือน ระหว่างนี้ ห้ามไม่ให้ใครมารบกวน อาตมาไม่ได้มรณภาพ จึงไม่ต้องรดน้ำศพ ไม่ต้องสวดอภิธรรม แล้วก็ไม่ต้องนำร่างไปใส่โลง แล้วอาตมาจะกลับมาในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๑๗ และที่สำคัญที่สุดคืออย่าให้ใครแตะต้องตัว อาตมาเป็นอันขาด” ท่านเขียนไว้อย่างนี้ครับ แล้วก็ลงวันที่ไว้ด้วย เป็นวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๑๖ พอเห็นข้อความนั้น ผมก็เลยคิดว่า แม่ชีปราณีพูดความจริง แล้วก็เหมือนมีอะไรมา

ดลใจ ผมคิดว่าวันนี้ก็วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์แล้ว เหลือเวลาอีกห้าวันเท่านั้น หากผมจะปลุกท่านก็ คงไม่เป็นไร เพราะไหน ๆ ก็ผ่านพ้นเดือนมกราคมแล้ว คิดดังนั้นผมจึงเอื้อมมือเข้าไปในมุ้ง เพื่อจะจับแขนท่าน ขณะนั้นแม่ชีปราณีตามมาถึงพอดี แสงเสียงห้ามว่า “คุณจรินทร์ อย่า” แต่เข้าไปเสียแล้ว เพราะผมยังมีมือไม่ทัน ครั้นมือผมสัมผัสกับแขนท่าน ก็เกิดเสียงดัง “เพะ” เหมือนข้าวตอกแตก แล้วเลือดก็ไหลท่วมร่างท่านและไหลนองลงมาเต็มพื้นถ้า ไม่ทราบจะทำไมจึงมากมายขนาดนั้น เหมือนควาคลั่งเลยครับ ผมก็ตะลึง แม่ชีปราณีก็ ตะลึง คนอื่น ๆ ก็ตามมาดูกันทั้งพระและชี

พอหายตะลึง ผมก็ร้องไห้ใหญ่ แม่ชีปราณีก็รำพึงรำพันซ้ำ ๆ ซาก ๆ ว่า “ไม่น่าเลย ไม่น่าเลย พี่บอกแล้วก็ไม่เชื่อ พี่แผลงเดี๋ยวเดียวเดียวเกิดเรื่องจนได้” ระหว่างที่พวกเขาช่วยกันนำ ศพใส่โลงและล้างพื้นถ้ำอยู่นั้น ผมก็บอกว่าจะไปมอบตัวกับตำรวจ ท่านเจ้าอาวาสบอกไม่ ต้อง เพราะผมไม่ได้เป็นฆาตกร ท่านไม่ต้องการให้เรื่องนี้รู้ไปถึงหูตำรวจ ท่านยังบอกอีกว่า เป็นกรรมของพระอาจารย์สุวินเอง ท่านจะต้องมรณภาพอยู่แล้ว”

“ถูกต้อง เจ้าอาวาสท่านพูดของท่านถูกแล้ว” ท่านพระครูพูดขึ้น นายจรินทร์ไม่เข้าใจ ถึงถามท่านว่า

“หลวงพ่อบอกความว่าอย่างไรครับ”

“ก็หมายความว่าโยมไม่ได้เป็นผู้ร้ายฆ่าคนอย่างที่โยมคิดนะซี สมมุตินะ สมมุติว่าโยม เอามือมาถูกตัวอาตมา แล้วจะเรียกว่าโยมเป็นผู้ร้ายฆ่าคนหรือเปล่าเล่า”

“ไม่เรียกครับ” บุรุษวัยสี่สิบเศษตอบ รู้สึกโล่งใจเหมือนยกภูเขาออกจากอก

“นั่นแหละ แบบเดียวกันนั่นแหละ ที่นี้ก็เลิกโทษเคราะห์เสียใจได้แล้ว เห็นหรือยังว่า กฎ แห่งกรรมนั้นเที่ยงตรงนัก อาตมาก็รู้จักท่านสุวิน ท่านก็เคยมาปรึกษาเรื่องนี้ อาตมาก็ชวนมา เข้ากรรมฐาน ท่านก็ไม่เชื่อ ท่านชอบไปทางฆานสมาบัติ ในที่สุดก็ต้องเป็นไปตามกรรม โยม อย่าลืมนะว่า วิธีที่จะแก้กรรมนั้น ต้องใช้วิปัสสนากรรมฐานเท่านั้น อย่างอื่นแก้ไม่ได้”

“ถ้าอย่างนั้น ก็หมายความว่า ฆานสมาบัติไม่มีประโยชน์หรือครับ” อาจารย์ชิตถาม

“มีสิ ทำไมจะไม่มี แต่ประโยชน์ที่แท้จริงนั้นจะต้องนำมาเป็นบาทฐานของวิปัสสนา ถ้า หากนำไปใช้ในทางให้เกิดอิทธิปาฏิหาริย์ ถ้าว่านไม่ใช้ประโยชน์ที่แท้ เพราะแก้ทุกข์ไม่ได้ ท่าน สุวินท่านมีอิทธิปาฏิหาริย์หลายอย่าง เท่าที่อาตมา รู้ แต่เห็นหรือยังว่า ท่านก็ไม่อาจหนีกรรม ไปได้ อุตสำหรับหนีไปถึงป่าหิมพานต์ ก็ยังไม่พ้นกรรม”

“แต่ถ้าท่านเชื่อหลวงพ่อก็แล้วมาเข้ากรรมฐานที่นี่ ก็จะไม่มรณภาพหรือครับ” นายจรีนทร์ถาม

“แน่นอน ข้อนี้อาตมารับรอง เพราะการที่ท่านได้มานี้ก็เหมือนกับมีทุนเดิมอยู่แปดสิบบเปอร์เซ็นต์แล้ว มาทำเพิ่มอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ ก็ไม่ใช่เรื่องยาก ใช้น้ำมันแล้ว”

“ใช้ครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะกลับไปทำงานสักเจ็ดวัน แล้วมาเข้ากรรมฐานนะครับ หลวงพ่อก็รับผมขอปฏิญาณว่า ต่อแต่นี้ไป ผมจะเลิกสนใจเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ จะสนใจแต่วิปัสสนากรรมฐานเพียงอย่างเดียว ผมเข็ดแล้วครับ” บรูซวัยสี่สิบเศษให้คำมั่นสัญญา

“ดีแล้ว อาตมาขออนุโมทนา เอาละ สบายใจแล้ว ก็ไปที่โรงครัว ไปทานอาหารเสียก่อน แล้วค่อยกลับบ้าน ยังไม่ได้ทานข้าวกลางวันไม่ใช่หรือ”

“ครับ ขอขอบคุณครับ แหมพ่หลวงพ่อก็คงพูด ผมรู้สึกหิวขึ้นมาทันทีเลยครับ” เขากราบท่านสามครั้งแล้วหันไปลาอาจารย์ชิต

“ขอบคุณนะครับอาจารย์ ผมเลยถือโอกาสลาเลย” พุดจบก็ลุกขึ้น เดินมุ่งหน้าไปยังโรงครัวด้วย รู้สึกหิวจนแทบท้อง...

มีต่อ.....๕๖